

**VYRÁŽÍM
VEN.**

PODLE VIRGINIE WOOLFOVÉ

ORLANDO

ADAPTACE, SCÉNA, REŽIE
SPOLUPRÁCE NA ADAPTACI,
DRAMATURGIE
PŘEKLAD ROMÁNU
KOSTÝMY
HUDBA
PROJEKCE
SVĚTELNÝ DESIGN

MARIÁN AMSLER

LENKA DOMBROVSKÁ
KATEŘINA HILSKÁ
PAVOL DENDIS
BERLIN MANSON
DOMINIK ŽIŽKA
JAN HUGO HEJZLAR

OBSAZENÍ

ORLANDO
SLUHA A ŽIVOTOPISEC BASKET
VELIČENSTVO
PRINCEZNA SAŠA
VÉVODA HARRY
/ VÉVODKYNĚ HARRIET
BÁSNÍK NICHOLAS GREENE
KAPITÁN MARMADUKE
BONTHROP SHELMEKDINE

VOJTĚCH FRANČŮ
PETR KONÁŠ
EVA SALZMANNOVÁ
MARTINA JINDROVÁ

PAVOL SMOLÁRIK
TOMÁŠ KRUTINA

TOMÁŠ DALECKÝ

INSPICE
NÁPOVĚDA

SEBASTIÁN BLAŽEK
IVANA LUPAČOVÁ

Manažerka provozu Komédie Martina Čacká. Světla a zvuk pod vedením Petra Sychry. Šéf výpravy Adam Pitra. Výroba dekorace Petr Vaňáč – CENTRUM REKLAMY. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Garderoba Helena Kmočová. Maskérna Kateřina Hamáková. Rekvizity Sebastián Blažek. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

VÁŠEŇ K TVORBĚ A VÁŠEŇ MILOSTNÁ

VIRGINIA WOOLFOVÁ (1882–1941) BYLA VÝZNAMNÁ ANGLICKÁ SPISOVATELKA, LITERÁRNÍ KRITIKKA, ESEJISTKA A VYDAVATELKA. TVÁŘ VRCHOLNÉ FÁZE FEMINISMU, I KDYŽ SAMA SE ZA SUFRAŽETKU NEOZNAČOVALA.

Narodila se 25. ledna 1882 jako Adeline Virginia Stephen do tradiční viktoriánské rodiny. V devíti letech začala se svými sourozenci vydávat noviny *Hyde Park Gate News*. Od dětství si také vedla deník, díky čemuž je možné mnoho z jejího osobního života rekonstruovat – například to, že byla svými nevlastními bratry psychicky týrána, a dokonce i sexuální zneužívána. Což mohla být jedna z příčin jejích duševních nemocí, které ji dovedly až k sebevraždě. Výbor z deníků, které psala v dospělosti, tedy v letech 1918 až 1941, vydal po její smrti manžel Leonard Woolf.

Po smrti otce Leslieho Stephena se stala se sestrou Wanessou, jež byla postimpresionistickou malířkou a návrhářkou interiérů, členkou Bloomsbury Group. Do této skupiny avantgardních umělců a intelektuálů patřili také spisovatelé Lytton Strachey a Vita Sackville-Westová, historikové umění Roger Fry a Clive Bell (později manžel Vanessy), malíř Duncan Grant nebo ekonom John Maynard Keynes. Společně debatovali o literatuře, politice, filozofii nebo třeba také o aktuálních tématech, jako byl feminismus a pacifismus.

V roce 1912 se provdala za Leonarda Woolfa, také člena Bloomsbury Group, kritika a ekonoma. Leonard plně podporoval její spisovatelskou dráhu i revoltu vůči patriarchálnímu pojetí rodiny. Manželství zůstalo bezdětné, ale dle deníků soudíme, že bylo plné oboustranného respektu a tolerance. Pět let po svatbě koupili Woolfovi ruční tiskařský stroja a založili nakladatelství Hogarth Press, ve kterém vydávali nejen knihy Virginie Woolfové, ale také básně T. S. Eliota nebo kompletní dílo Sigmunda Freuda.

MÚZA VITA

Silně ji ovlivnil vztah se spisovatelkou Vitou Sackville-Westovou, se kterou se seznámila na sklonku roku 1922. Druhý den si do deníku napsala, že potkala krásnou aristokratku. Na Vitě, která byla o deset let mladší, obdivovala nespoutanost a umění užívat si života. I když byly obě spisovatelky provdané, v roce 1926 navázaly milostný poměr, který ve svých denících nazvaly jako sapfický (lesbický). Jejich vztah inspiroval Virginii Woolfovou k napsání románu *Orlando*, který vyšel roku 1928. Syn Vity Sackville-Westové ho později označil za nejdelší a nejkrásnější milostný dopis v historii literatury. Vita se však už v tuto dobu začala na veřejnosti ukazovat s jinou ženou a vztah ukončila, což Virginii uvrhlo do dalších depresivních stavů.

Přesto jsou dvacátá léta a počátek třicátých let obdobím, kdy Virginie Woolfová vytvořila své nejvýznamnější romány *Paní Dallowayová* (1925), *K majáku* (1927), *Orlando* (1928) a *Vlny* (1931). V té době také napsala několik pozoruhodných statí a esejů.

V roce 1928 byla Woolfová pozvána do ženských kolejí Cambridgeské univerzity, kde měla přednášku na téma Ženy a literatura, kterou později rozšířila na feministický esej *Vlastní pokoj* (1929). V něm tvrdí (velice stručně řečeno), že pokud ženy chtějí psát, musí mít vlastní pokoj a příjem. Také v ní definuje androgynní identitu, kdy je nutné binaritu – rozdělení na čistě mužské a čistě ženské – stírat, aby bylo možné inovativně tvořit.

Virginie Woolfová spáchala 28. března 1941 sebevraždu v řece Ouse blízko svého venkovského domu v Rodmellu. Svému manželovi před smrtí napsala: „*Nejdražší, jsem si jistá, že zase ztrácím rozum a že už nemůžeme znovu procházet vším tím peklem. A vím, že tentokrát bych se z toho nedostala. Opustilo mě všechno – kromě jistoty, že ty jsi dobrý člověk. Já už ti přece nemůžu dál kazit život. Nevěřím, že by se na světě našli dva jiní lidé, kteří by byli šťastnější než my dva.*“

ORLANDO

Román *Orlando* zaujímá v tvorbě Virginie Woolfové významné místo, a to z několika důvodů. Jako i v jiných jejích vrcholných dílech, zde najdeme důraz na emocionální stavy postav, detailní popisy běžných předmětů a každodenních úkonů či na první pohled banálních faktů. Woolfová kritizuje patriarchální poměry i „tradiční viktoriánskou rodinu“. Tento román je ale v její tvorbě výlučný svým humorem i ironií. Melancholii, kterou najdeme ve všech jejích prozaických textech, protkává záblesky smíchu a prchavými radostnými okamžiky.

Titulní hrdina/hrdinka Orlando putuje staletími, setkává se s utíkajícími dějiny, měnícími se dobovými konvencemi, odcházejícími anglickými panovníky a hledá lásku – nejprve jako muž a poté jako žena. Navazuje vztahy s oběma pohlavími: „*Byl jsem mužem a teď jsem ženou, znám tajemství a sdílím slabosti obou.*“ Stěžejní je ovšem vášeň, a to nejen ta milostná, ale také umělecká. Když Orlando nemiluje a je v životní (milostné) krizi, píše báseň *Dub* a nadevše obdivuje básníka Greena. A právě v této postavě se zcela jasně a (sebe)ironicky zračí již

zmíněný feministický manifest *Vlastní pokoj* požadavek na klid a finanční zabezpečení spisovatele.

Orlando je stále aktuální román – a to nejen díky poetickému jazyku a originálnímu stylu vyprávění, ale především kvůli genderovým, uměleckým, a dokonce i filozofickým otázkám, které Woolfová otevírá. Přesto jsme se při inscenování v divadle Komédie rozhodli závěr románu nenechat v době Virginie Woolfové, tedy ve dvacátých letech minulého století, a pokusili jsme se ho dovést do současnosti, a to textovou syntézou myšlenek z *Vlastního pokoje* a románu *Knih krve* nebinárních švýcarských autorů Kim de l’Horizon (nechtějí být označováni/y zájmeny, v krajních případech dovolují dey/dem, v angličtině they/them). Román je to drsný a naturalistický, pojednává o rozličných traumatech několika pokolení. Nevyhýbá se syrovým popisům tělesnosti a sexuality. Není ovšem prázdně šokující, jelikož je svrchovaně poetický a zkoumající jazyk – tak, jak to činila ve svých textech Virginia Woolfová. *Knih krve* z roku 2022 navazuje na *Orlanda* z roku 1928 i myšlenkově, a to v rovněž hledání genderu, tematizování tvorby či uvědomování si velikosti a síly dějin.

LENKA DOMBROVSKÁ

Přesto však první větou, kterou zde napíšu, řekla jsem si cestou k psacímu stolu, kde jsem se chopila stránky nadepsané *Ženy a literatura*, bude, že pro každého, kdo píše, je osudnou chybou myslet na své pohlaví. Osudně se nevyplácí být čistě a prostě mužem či ženou. Je třeba být žensky mužský či mužsky ženský. Pro ženu je osudné, položí-li byt' lehounký důraz na jakékoli trápení nebo hájí jakoukoli věc, byt' právem – každopádně pokud vědomě promlouvá jako žena. A osudnost tu nepokládejte za řečnický obrat, neboť vše, co je napsáno s tímto vědomým zaměřením, je odsouzeno k smrti. Ztratí plodnost. Pár dní se může jevit jako brilantní a účinné, plné sil a mistrovské, ale za soumraku se nutně smrskne, protože nedokáže růst v druhých myslích. Dřív, než se završí akt stvoření, musí v mysli dojít k jisté spolupráci mezi ženou a mužem. Musí se naplnit jakýsi sňatek protiv.

(přeložil Martin Pokorný,
One Woman Press 1998)

KAREL ČAPEK: O ŽENSKÉ OTÁZCE

Objev ženské méněcennosti jsem učinil, když mi bylo asi šest let; shledal jsem tehdy (nevím, byla-li to místní zvláštnost či móda, nebo děloli se to před nějakými třiceti léty všude), že pro nás kluky a muže se šije zvlášť pravá a levá bota, kdežto ženské botky že nejsou pravé ani levé, nýbrž na obě nohy stejné. Snad se tehdy tak šilo proto, že ženské střevice byly menší, nebo já nevím proč; ale tenkrát jsem měl za to, že ženská je tvor velmi nízký, u kterého se ani nerozlišuje pravá a levá noha. Dál shledal jsem, že holky nosí cop, za který se má tahat, tak jako kočka má ocas, za který se má tahat; i počal jsem se pyšně cítit mužem, tak říkajíc od hlavy až k patě nebo spíš od chocholky vlasů až k pravé a levé botě.

(z knihy *O lidech*,
František Borový 1940)

Na první pohled by se mohlo zdát, že termín gender je zaměnitelný s termínem pohlaví. Pojem pohlaví však postihuje pouze biologický rozdíl mezi muži a ženami, odkazuje k fyzickým rozdílům mezi jejich těly. Pojem gender popisuje rozdíly psychologické, sociální, historické a kulturní. Ani to nemusí být pro mnohé důkaz, že potřebujeme dva termíny; vždy jde přeci o rozdělení na mužské a ženské. Jenže naše biologická konstrukce, naše penisy a vaginy, zůstávají po tisíciletí stejné, zatímco společenské postavení žen a mužů, jejich role v rodině, profese, které se považují za mužské či ženské, vlastnosti, které se přičítají mužům či ženám, ženské a mužské způsoby kráslení těla, to všechno se proměňuje v čase a v různých kulturách se liší.

Přestože se může vyskytnout jedinec, jehož biologické pohlaví bude nejasné, mást svým genderem je mnohem jednodušší. Na svém genderu totiž, aniž bychom si to často uvědomovali, tvrdě „pracujeme“. Jsme-li ženy, nakupujeme obvykle oblečení v dámském oddělení, chodíme do dámského kadeřnictví, kupujeme určitý druh časopisů, orientujeme své zájmy určitým směrem... A stejně tak, jsme-li muži, „pracujeme“ na své mužskosti. Pokud to tak neděláme, je možné, že naše okolí prohlásí: Ona je strašně neženská. Nebo: On není žádný pořádný chlap. A nebude tím vyjadřovat žádné pochybnosti o našich pohlavních orgánech, ale nesouhlas s tím, že vybočujeme z role, kterou nám jako mužům či ženám společnost předepisuje. Naše pohlaví je tedy něco, co zůstává obvykle okolískryto. Náš gender je způsob, jakým okolí předvádíme, zda jsme muži nebo ženy, aniž bychom odhalili svá pohlaví. A zároveň je to způsob, jakým se k nám okolí chová, jak nás posuzuje jako muže a ženy. Naše biologické pohlaví je až na výjimky stálé a neměnné. Gender je proměnlivý a velice tvárný. Je záležitostí naší individuality, je to podstatná část naší identity a zároveň je součástí sociálního světa, který určuje, co je ženské a co mužské.

(z knihy *Abc feminismu*,
Nesehnutí 2004)

TVŮRCI

MARIÁN AMSLER

Vystudoval divadelní dramaturgii a následně doktorandské studium v oboru divadelní režie na VŠMU v Bratislavě. Je spoluzakladatelem a režisérem Divadla Letí v Praze, působil jako umělecký šéf HaDivadla v Brně (2010–2014) a Divadla Astorka v Bratislavě (2015–2018). Jako host režíroval v mnoha slovenských a českých divadlech (Slovenské národní divadlo, Národní divadlo, Národní divadlo Brno, Divadlo Aréna, Divadlo Andreja Bagara v Nitře, Slovenské komorní divadlo v Martině, Dejvické divadlo, Divadlo Petra Bezruče, Klicperovo divadlo a další). Za své inscenace Čechovových her *Platonova* a *Ivanov* získal dvakrát ocenění DOSKY v kategorii Objev sezony. V kategorii Nejlepší režie získal DOSKY za inscenaci *Pohania* (SND, 2012) a adaptace Bergmanova filmu *Fanny a Alexandr* v jeho režii získala DOSKY za Nejlepší inscenaci sezony (SND, 2016). Třikrát byl nominován na cenu Nadace Tatrabanky a za inscenaci *Plantáž* byl v roce 2010 jejím laureátem. Inscenace *Vyhnaní Gerty Schnirch* v HaDivadle získala v roce 2015 Cenu divadelních novin za režii. Do roku 2024 působil jako docent a pedagog režie na bratislavské VŠMU. Od září 2024 se stal pedagogem na DAMU a kmenovým režisérem MDP, kde režíroval muzikál *Lazarus* v divadle Komédie a drama *Yerma* v divadle Rokoko, v divadle ABC dramaturgicko tetralogii *Geniální přítelkyně*.

LENKA DOMBROVSKÁ

Pochází z Ostravy. Studovala bohemistiku, teatrologii a publicistiku. V letech 2013 až 2018 vedla kritickou rubriku v Divadelních novinách. Je editorkou čtyř publikací – zatím poslední jsou *Tváře alternativy*. S Tomášem Loužným, Janem Motalem a Michalem Nagypálem nedávno založila umělecký spolek a časopis *DÍLO*. Od sezony 2018/2019 působí jako programová kurátorka divadla Komédie. Dramaturgicky připravila divadelní instalace Jana Motala *Stavitelé písku* a *Kabinet přátelství a naděje*, je autorkou konceptu monodramatu

pro Hanu Frejkovou *Konec dobrých starých časů*. V Komedii spolupracovala s Tomášem Loužným na autorských inscenacích *Komedie Jack staví dům* a *Stigmata*, dramaturgovala česko-slovenský divadelní projekt s queer platformou PiNKBUS *Já, Johan*a* v režii Alžbety Vrzguly. S Jakubem Maksymovem tamtéž vytvořili inscenaci *Frankenstein*. V roce 2023 byla předsedkyní poroty Přehlídky divadelní fotografie. Dekádu vede festival alternativy ...příští vlna/next wave..., který byl v roce 2024 oceněn Českou divadelní DNA za mimořádný dlouhodobý přínos, rozvoj a podporu nového divadla a živé kultury.

PAVOL DENDIS

Vystudoval obor oděvní design na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. Během studia v zahraničí pracoval v několika módních studiích v Istanbulu, Berlíně a Bratislavě. Značku DENDIS založil v roce 2018. Navrhuje limitované edice oblečení a produkty pro moderní generaci. Estetiku jeho značky tvoří především barevný minimalismus a odvážné krejčovské detaily. Navrhuje také oděvy na míru a vytváří kapslové šatníky. Jako kostýmní výtvarník spolupracoval se Slovenským národním divadlem na *Fashion Ballet 2022* (večer vznikl ve spolupráci slovenských choreografů a špičkových módních tvůrců) a monumentální opeře Eugena Suchoně *Svatopluk* (režie Roman Polák, hudební nastudování Martin Leginus, premiéra 2023).

BERLIN MANSON

Slovenskou synthpunkovou skupinu založili zpěvák Adam Dragun a instrumentalista Patrik Nagy na počátku pandemie covidu-19. Duo původně se zaměřující na studiové nahrávky začalo v roce 2022 také koncertovat. V roce 2023 oba zakladatele doplnil bubeník Tomáš Tabiš. Punk v podání Berlin Manson je typický kombinací prvků elektronické taneční a industriální hudby se satirickými texty. Mezi náměty textů písní skupiny patří například britští Depeche Mode, vesmírné lodě, hudební scéna obecně (v písni *Netancujem, kývem hlavou*) nebo třeba výhody naklonování sebe sama (skladba *Klony*). Žánrově je kapela řazena k synthpunku a post-punku, okrajově i k synthpopu.

Absolvoval ateliér Interaktivních médií na Fakultě umění a designu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Studoval také v Experimental Studio Volta v oboru instalace/performance/video/audio v Belgii. Většinou pracuje s videem, zvukem a instalací. Podílel se na projektech režisérky Petry Tejnorové, například *Nevina, Nick, You Are Here, Nothing Sad, Pojd'me na tanec, Pravda o 17/11* a na dokumentárním filmu *Haló? Je tam někdo?* Spolupracoval také s režisérkami Kamilou Polívkovou, Danielou Špinar, Kashou Jandáčkovou a režiséry Ivanem Burajem, Janem Mikuláškem, Mariánem Amslerem, Michalem Hábou, Zdeňkem Bartošem. V Národním divadle se podílel na inscenacích *Noční sezóna, Kosmos, Proslov k národu, Cherry Man, Stavovské národu!* či *Meфіsto*. V Opeře ND spoluplytvořil projekce k opeře *Lolita* a *Ariadna na Naxu* režisérky Slávy Daubnerové. V Národním divadle Brno vytvořil projekce pro operu *Here I am, Orlando* v režii Jiřího Heřmana.

JAN HUGO HEJZLAR

Světelný designer a osvětlovač. Vytvořil světelný design pro inscenace *Sto nejkrásnějších českých básní* (režie Jiří Adámek), *Hotel Good Luck* (režie Michal Dočekal), *Já, Johan*a* (režie Alžbeta Vrzgula) a *Mystical Self*, kterou režíroval Edivaldo Ernesto a vznikla v koprodukcii se souborem Lenka Vagnerová & Company v divadle Komédie, *Objal mě Bůh a nic* (režie Daniela Špinar) ve Vzletu nebo pro pohybové projekty *Existuje dojem bytí* a *Rukavičkářské závody* choreografky Terezy Lenerové, které jsou uváděny v Ponci. V Moravském divadle Olomouc spolupracoval jako light designer s režisérkou Veronikou Kos Loulovou na operní inscenaci *Sedlák kavalír / Komedianti*. Jako technik spolupracoval s Cirkem La Putyka, se souborem Lenka Vagnerová & Company, Studiem Hrdinů a s divadly Komédie a Ponec.

VOJTĚCH FRANČŮ

Společně s Gymnáziem v Turnově studoval hudebně-dramatický obor na Konzervatoři Brno a v současné době je studentem herectví na pražské DAMU. Je členem souboru Geisslers Hofcomedianen a hraje v inscenacích *Horri-bili-cribri-fax, Pudl a pudr aneb Fantastické počátky barokního divadla v Čechách, Simply Simplicius aneb Svatá prostoto!* (všechny v režii Petra Haška) či *Tanec smrti* (režie Michaela Váňová). Jako host působí v Divadle Viola, divadelním spolku JEDL, Divadle F. X. Šaldy v Liberci a ve Werichově vile. Herecky se podílel na několika televizních a filmových projektech (*TBH, Odznak Vysočina, Iveta, Případ tanečnice* a další). Za titulní roli inscenace *Simply Simplicius* získal v roce 2023 užší nominaci na Ceny Thálie. Jeho hra *Alchymisté* byla nominována do finále Ceny Evalda Schorma za rok 2023.

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou v Praze-Michli. Konkurs na roli Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii* v Západočeském divadle v Chebu mu přinesl angažmá a možnost ztvárnit řadu výrazných rolí. Po pěti letech v Chebu přijal nabídku na dalších šest sezon do angažmá v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně* Ödona von Horvátha, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách*, baron Tuzenbach z Čechovových *Tří sester* atd. Do širokého diváckého povědomí se dostal díky rolím v mnoha televizních seriálech, například *Ordinace v růžové zahradě 2, Cesty domů, Modrý kód, Šéfka*. Členem hereckého souboru Městských divadel pražských je od sezony 2018/2019. Diváci jej mohou znát z inscenací *Neviditelný* režiséra Martina Františáka, *Geniální přítelkyně* Mariána Amslera či *Knihy nocí* Vlada Troitského.

EVA SALZMANNOVÁ

Po absolutoriu herectví na DAMU se jejím působitěm stalo Divadlo Na okraji (dnes A studio Rubín), kde si zahrála například Julii v *Romeovi a Julii*, Markétku ve *Faustovi* nebo Varvaru ve *Višňovém sadu*. V sezoně 1990/1991 působila v Činohře Národního divadla, v sezoně 1991/1992 ve smíchovském Divadle Labyrint, v letech 1992–1994 v Divadle Na zábradlí a hostovala v Divadle na Vinohradech. V roce 1994 se vrátila na scénu Národního divadla, kde hrála až do roku 2018, kdy přijala nabídku do angažmá v MDP. Je docentkou herectví na DAMU, kde vyučuje tento obor už od roku 1996. Často spolupracuje s nezávislou divadelní scénou. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyňa*, v režii Viktorie Čermákové uváděné v MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. V MDP aktuálně účinkuje například v inscenacích *Hamlet* a *Bílá nemoc* v režii Michala Dočekala a v inscenacích režiséra Mariána Amslera *Yerma* a *Geniální přítelkyně*.

MARTINA JINDROVÁ

Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU. Je členkou souboru Ductus Deferens, objevila se v imerzivních projektech divadla Pomezí a také spolupracuje se spolkem Kolonie. Ztvárnila jednu z hlavních rolí v seriálech *TBH* a *Adikts* v produkci České televize nebo v seriálu *Dcera národa* pro Canal+, pravidelně se objevuje v *Odznamu Vysočina* a též hrála v seriálu *Božena* nebo ve filmu *Manželé Stodolovi*. V Městských divadlech pražských působí od sezony 2022/2023 a hraje například v inscenacích *Hamlet* a *Prasklej svět* v režii Michala Dočekala, v autorské inscenaci Davida Jařaba *Čurda, hrdina jedné prohry* nebo v inscenaci *Tekoucí písky* v režii Viktorie Čermákové. V divadle Komédie ztvárňuje titulní roli v inscenaci *Já, Johan*a* podle současné divadelní hry Charlie Josephine, ve které se propojen příběh Johanky z Arku se současnými tématy LGBTQI+ lidí.

PAVOL SMOLÁRIK

Vystudoval herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Byl členem a spoluzakladatelem Divadla Letí, patří k zakládajícím

členům vokálně experimentálního sdružení Boca Loca Lab. Působil v angažmá v různých divadlech, např. Minor, Studio Damúza, Boca Loca Lab, Vzlet, Městská divadla pražská, Studio ALTA, Jatka78, Divadlo Letí, Národní divadlo, Dejvické divadlo, Masopust. Je kontrabasistou a zpěvákem divadelně-hudební skupiny Fekete Seretlek. Kromě toho také zpívá a komponuje hudbu. Je spoluautorem hudby k inscenacím *O Bubínkovi*, *Všechna jediná*, *Hra o Médei*, *Praha letí*. V roce 2005 získal Cenu Sazky za alternativní počin roku. Festival ...příští vlna/next wave... mu udělil poctu v kategorii Objev roku v alternativním divadle za rok 2006. Za roli Vojtěcha Kopeckého v inscenaci *Bratři naděje* (režie Jan Jirků) v divadle Minor byl nominován na Cenu Thálie 2022 v kategorii Loutkové divadlo.

TOMÁŠ KRUTINA

Studoval herectví na činoherní katedře DAMU. Mezi absolventské inscenace, v nichž účinkoval, patří Camusovi *Spravedliví*, *Žebrácká opera* a *Bang!* Hrál v několika studentských filmech a představil se také v epizodních rolích v několika seriálech (*Specialisté*, *Odznam Vysočina*, *Jitřní záře*). Píše prózu a točí vlastní filmy. V Městských divadlech pražských je od roku 2023 a hraje například v inscenacích *Geniální přítelkyně* v režii Mariána Amslera nebo *Krásný nový svět* v režii Jaši Koceliho.

TOMÁŠ DALECKÝ

Absolvoval činoherní herectví na DAMU. Ještě jako student gymnázia působil v Městském divadle Brno, kde hrál například v inscenacích *Zamilovaný Shakespeare*, *Bítls*, *Ostrov pokladů*, *Donaha!*, *Romeo a Julie*. V Divadle DISK účinkoval v inscenacích *Perplex*, *Žebrácká opera aneb Kauza vyližmetr* nebo *U Hitlerů v kuchyni*, hlavní roli měl v inscenaci *Sestra* podle románu Jáchyma Topola. Diváci jej mohou znát ze seriálů *Osada* a *TBH* nebo z filmů *Smečka*, *Střídavka*, *Uzly a pomeranče*. Je členem kapely Panracek. Skládá hudbu k divadelním inscenacím, například *Perplex* a *Chladné dítě* (DISK), *Den opričníka* (Divadlo DPM), *Pan Polštář* (MDP), *Vyhubyt* (Klicperovo divadlo). Od sezony 2024/2025 je členem souboru Městských divadel pražských, kde hraje v inscenacích *Pan Polštář* v režii Tomáše Ráliša, *Kniha nocí* Vlada Troitského a *Zapomenutou cestou Praha–Lvov* Oresta Pastucha.

OBČERSTVĚTE SE

Zveme vás do našich divadelních kaváren, kde je připraven bohatý výběr občerstvení, které vám zpríjemní divadelní chvíle.

Pokud nechcete přestávku zbytečně trávit ve frontě, můžete využít možnosti zakoupit si občerstvení na přestávku předem. O pauze na vás bude vybrané občerstvení čekat přímo na stolku.

MODERNÍ DIVADLO

Časopis o umění a společnosti, ve kterém najdete texty renomovaných autorů a významných osobností.

K odběru se přihlašte a čtete online na <https://www.mestskadivadlaprazska.cz/mediateka/casopis/>. V tištěné podobě k dostání v divadlech ABC, Komédie a Rokoko.

KRONIKA MDP

Zjistěte o našich divadlech ještě víc v cyklu pravidelných pořadů věnovaných historií MDP, který se stále rozrůstá o nová témata.

Kronika Městských divadel pražských je cyklus pravidelných setkání s bohatou historií Městských divadel pražských. Je určený všem, kteří se zajímají o dějiny českého divadla a osobnosti s ním spojené.

Aktuální program Kroniky MDP najdete na našem webu: <https://www.mestskadivadlaprazska.cz/vzdelavani/kronika/>

UDĚLEJTE SI RADOST

Máte rádi naše divadla a rádi byste si od nás odnesli víc než jen nezapomenutelný zážitek? Pak pro vás máme dobrou zprávu. Připravili jsme totiž novou kolekci dárkových předmětů. Můžete si koupit designový porcelán z dílny předního českého designéra Jiřího Pelcia nebo recyklovaný zápisník od Papelote, a to není všechno.

Kompletní nabídka na našem e-shopu: <https://www.mestskadivadlaprazska.cz/e-shop/>

PODLE VIRGINIE WOOLFOVÉ
ORLANDO

ČESKÁ PREMIÉRA 26. 10. 2024 V DIVADLE KOMEDIE.

Čtvrtá premiéra sezony 2024/25.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl. Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Lenka Dombrovská.

Grafická úprava Jan Pekárek.

Autorku překladu literární předlohy zastupuje spolek DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s., Krátkého 1, Praha 9.

MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
KOMEDIE ROKOKOABC

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

bnt
attorneys
in CEE

HLEDAT VÁŠEŇ K PSANÍ A K MILOVÁNÍ.